

پرچم‌های عزادار قاپ‌گنبد طلا

در میان جمعیت عزادار، پرچم‌های سیاه و بیرق‌های عزا به چشم می‌خورد و گنبد طلایی حرم، بر فراز این دریای سوگ، جلوه‌ای متفاوت داشت. صدای نوحه‌خوانی و ذکر مصیبت باز مزه‌های زائران در هم می‌آمیخت و فضای حرم را به صحنه‌ای از دلدادگی و اندوه تبدیل می‌کرد. برخی زائران در گوشه‌ای از صحن به عزاداری نشسته بودند و برخی دیگر خود را به صف‌های دسته‌های عزاداری رسانده بودند. گروهی نیز پس از طی مسیرهای طولانی، در آستانه حرم توقف کرده و به زیارت و عرض تسلیت می‌پرداختند. این حضور گسترده، جلوه‌ای از پیوند مردم با حرم رضوی را در روزهای پایانی صفر به نمایش گذاشته بود؛ پیوندی که در سالروز شهادت امام رضا (ع)، جلوه‌ای پررنگ‌تر پیدا کرده بود.

اندوه‌مشهد در روز شهادت امام رئوفی (ع)

روز شهادت امام رضا (ع)، نقطه اوج این سوگواری بود. حرم مطهر رضوی در این روز، میزبان انبوه زائرانی بود که با چهره‌هایی اندوهگین و دل‌هایی سوگوار، خود را به بارگاه امام هشتم (ع) رسانده بودند. در صحن‌ها و رواق‌ها، مراسم عزاداری برپا بود و زائران در کنار یکدیگر به ذکر مصیبت و سوگواری پرداختند. رواق امام خمینی (ره) نیز میزبان مراسم عزاداری بود و جمعی از زائران در این آیین حضور یافتند. فضای حرم در این روز، آمیزه‌ای از زیارت، اشک و مرثیه بود؛ زائرانی که خود را از راه‌های دور و نزدیک رسانده بودند، در کنار مضجع شریف امام رضا (ع) به صاحب‌عزا تسلیت می‌گفتند.